

VEFAYI SİMGELEYEN İKİ DOST

Bir gün bir simitçi her zaman olduğu gibi sıcacık yatağından çıkıp hazırlanmaya başlamış. Üstüne kırmızı çizgili, kahverengi bir gömlek giymiş. Altına da siyah, düz bir pantolon giymiş. Sıkılğanlıktan ve üşengeçlikten pantolonunu ütölememiş ama bu umursayacağı bir mesele değilmiş.

Bu simitçi çok sıkılğan ve çok soğukkanlı bir kişiymiş. Her şeyden hızlıca sıkılırmış ve kolay kolay neşelenmezmiş. Ayrıca bu simitçinin kimsesi yokmuş ve yalnız yaşamış.

Üstünü giyinen simitçi hemen evinden ayrılmış. Simitçinin evi Çekmeköy' de olduğundan simit satmak üzere Üsküdar'a gitmesi gerekiyormuş. Hızla Çekmeköy-Üsküdar metrosuna binip Üsküdar'a ulaşmış.

Bu simitçi Üsküdar halkı tarafından tanınırmış. Buna rağmen pek bir satış yapamazmış. Simitçi simit tezgâhını kurmuş ve başlamış beklemeye. Bir müşteri, iki simit, bir meyve suyu... Daha başlangıçta sıkılmış. Ama bu simitçi için çok normalmiş, her günü bu şekilde geçiyormuş. Tezgahının arka tarafı Üsküdar denizini görüyormuş. Ee simitçi de işini iyi biliyormuş, kıyıya kurmuş tezgahını. Biraz denizi seyretmiş. Hiç şaşırılmayacaksınız ama yine sıkılmış. Simitçi de her zaman yaptığı gibi kütüphaneye gitmiş. Kütüphanenin kapısından girerken kolundan bir şey düşmüş, hiç de fark etmemiş. Kütüphane görevlisinden bir filtre kahve almış ve raflardan Yaşar Kemal'in bir kitabını almış. Kitabı tutar tutmaz bileğindeki eksikliği fark etmiş ve basmış çığlığı:

-Nerede, nerede?

Hemen aramaya başlamış. Sağa bakmış, sola bakmış ve bir anda gözleri bir köpeğe takılmış. Durmuş ve köpeği incelemeye başlamış. İşte o an gözlerinin önünde gençliğindeki anıları gelmiş.

Simitçi, gençliğinde çok sevecen ve neşeli bir insanmış. Bütün erdem duygularını içinde barındırırmış. Ailesinde ise abisi, annesi, babası ve Fuşya. Fuşya, simitçinin gençliğinde sahiplendiği annesi tarafından doğar doğmaz terk edilmiş ufak bir köpekmiş. Simitçi henüz günlük olan bu köpeği sahiplenmiş. Bu ufak köpeğin gözleri açılana dek bir ismi yokmuş. Gözleri açılınca gözlerinin güzelliği simitçiyi fuşya rengiyle ilk tanıştığındaki gibi hissettirmiş ve ufak köpeğin adı Fuşya olmuş. Fuşya ile çok güzel zamanlar geçirmiş. Her gün parka gidip oyun oynarlarmış. Simitçi topu atar, Fuşya da getirirmiş ve her bu oyunu oynadıklarında aralarında şu diyalog geçermiş:

-Aferin Fuşya. Zekân da güzelliğin kadar büyüdü. Sen en iyisisin.

-Hav! Hav!

Yine bir gün Fuşya ve simitçi parka gitmişler. Bir anda Fuşya bir kediyi kovalamaya başlamış. Fuşya'nın tasmaında simitçinin tuttuğu yer zincirden ayrılmış ve kimse Fuşya'nın hızına yetişememiş. Simitçi ne kadar arasa da uğraşsa da Fuşya'yı kimse bulamamış. O günden sonra simitçinin içini bir hüznün kaplamış ve hiçbir şeyden zevk alamamış.

Simitçi bu anıları hatırladığı an karşısındaki köpekte yabancı gelmemiş ve onun Fuşya olduğunu anlamış. Fuşya tam olarak simitçinin bileğinden düşen tasmanın yanında oturuyor ve tasmayı inceliyormuş. Simitçi sakince Fuşya'nın yanına gitmiş ve onu okşamaya başlamış.

Fuşya simitçiye bakmış ama hiç ses vermemiş. Simitçi ona “Fuşya” demiş. Fuşya yine tepki vermemiş. Simitçi biraz yaklaşp mırıldanmış:

-Aferin Fuşya. Zekân da güzelliğın kadar büyülü. Sen en iyisisin.

Fuşya bir anda “hav hav” diye bağırırnış ve simitçinin üstüne atlamış.

Simitçi ve Fuşya yıllar sonra birbirlerine kavuşmuşlar ve asla ayrılmamışlar.

Simitçi:

-Biliyordum. Sen erdemler köpeğisin ve kalbinde vefayı simgeliyor demiş ve ölene dek birbirlerini vefalı iki dost olarak sevmişler.